

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Černákom, Legionárska 277/3, Maňa, vo veci namietaného porušenia bližšie neurčených práv uzneseniami Okresného súdu Levice sp. zn. 8 Er 28/2004 zo 4. júla 2014 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoE 112/2005 z 29. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich bližšie neurčených práv uzneseniami Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Er 28/2004 zo 4. júla 2014 a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoE 112/2005 z 29. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke ako povinnej v 2. rade sa vedie exekučné konanie o vymoženie sumy 14 153,35 € s prísl., ktoré bolo začaté na základe návrhu oprávneného. Okresný súd napadnutým uznesením nepovolil odklad exekúcie a súčasne zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutých častiach potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti nesúhlasí s právnymi závermi všeobecných súdov v jej veci a v petite navrhuje, aby ústavný súd „*namietané rozhodnutia - Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoE/112/2005-122 a Uznesenie Okresného súdu v Leviciach zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie*“.

II.

4. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľka je kvalifikovane zastúpená advokátom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1, a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie: a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili..

10. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20

a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľkou predložená sťažnosť neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a v kontexte obsahu sťažnosti aj neurčitá a nezrozumiteľná. Sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáha zrušenia napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu (pozri bod 3), ale na druhej strane neuviedla, akému súdu má ústavný súd vec vrátiť na ďalšie konanie, a tiež predovšetkým vôbec nepomenovala a neoznačila základné práva a slobody, ktoré mali byť v jej veci porušené. Napokon ani z úvodu a odôvodnenia sťažnosti z 21. januára 2016, ktorú koncipoval a podpísal jej právny zástupca, nevyplýva, aké konkrétne práva podľa ústavy, prípadne medzinárodných zmlúv namieta.

12. Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

13. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky a uvedené nedostatky sťažnosti (pozri body 11 a 12) odmietol sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. I. ÚS 233/2015 a I. ÚS 240/2015).

14. V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky už v inej veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 15/2010 navrhol tiež nevykonateľný petit podľa § 20 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2016